

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci *žalobce: A.D.A.,* narozený ..., státní příslušnost Irácká republika, t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1, 331 65 Tis u Blatna, *zastoupeného:* Organizace pro pomoc uprchlíkům, z.s. Kovářská 4, 190 00 Praha 9, proti *žalovanému: Ministerstvo vnitra,* se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7, v řízení o žalobě ze dne 27.3.2018 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19.3.2018, č.j. OAM-276/DS-PR-P14-2018,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

*Včasnou žalobou ze dne 27.3.2018 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 19.3.2018, č.j. OAM-276/DS-PR-P14-2018, jímž byla označena za nepřipustnou jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen **zákon o azylu**), dále řízení bylo podle § 25 písm. i) téhož zákona zastaveno a Rumunsko bylo určeno jako stát příslušný k posouzení žádosti podle článku 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen **Nařízení či Dublinské nařízení a Dublin III**). Žalobce*

namítal postup žalovaného v napadeném rozhodnutí, když rozhodl podle čl. 3 odst. 2 Nařízení a také nesplnil podmínky postupu podle čl. 3 odst. 2 Nařízení, neboť zkoumal jen možnost uplatnění některého z kritérií ve vztahu k České republice (dále jen **ČR**) a nikoliv k dalším členským státům a postup žalovaného se tak žalobci jeví již systematicky za nesprávný a rozhodnutí by mělo být z důvodu takového nedostatku zrušeno pro nepřezkoumatelnost.

Následně žalobce poukázal na čl. 7 odst. 3 Nařízení a uvedl, že z jeho výpovědi na Policii ČR, ke kterým měl žalovaný přístup, jasně vyplývá, že má v Německu dvě dcery a jednoho syna, kteří se o něj chtějí starat. Správní orgán sice tuto skutečnost zaznamenal, ale nezaobíral se jí dostatečně, když určoval stát příslušný k posouzení jeho azylové žádosti. Žalovaný správní orgán nezohlednil článek 16 odst. 1 Nařízení, podle kterého členský stát ponechá spolu nebo sloučí žadatele s dítětem, pokud je žadatel z důvodu svého vysokého věku závislý na pomoci svého dítěte, které je schopno se o něj postarat a vyjádří své přání písemně. Žalobce je vyššího věku, nemocný a chce, aby se o něj jeho děti staraly. Trpí silnými bolestmi hlavy a jeho psychický stav se od zajištění také zhoršil. Jeho dcery mají v Německu udělený azyl a jeho syn je v pozici žadatele. Správní orgán sice přihlédl k jeho dcerám ve svém rozhodnutí, ale pouze jen v tom kontextu, že zletilé děti nejsou „rodinnými příslušníky“ ve smyslu dublinského nařízení a že tato skutečnost nemá vliv na posouzení odpovědnosti členského státu. Vůbec ale nezohlednil jeho věk, zdravotní stav a individuální situaci žalobce.

Žalobce dále namítal, že žalovaný nezohlednil články 16 a 17 Nařízení a tímto jednal v jeho rozporu. Je povinností správního orgánu v odůvodnění rozhodnutí uvést všechny úvahy, které ve správním řízení provedl. Pokud tak žalovaný neučinil, zatížil tak podle názoru žalobce své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. V průběhu správního řízení žalobce uvedl, že cílem jeho cesty je Německo, kde má své tři děti a je tedy zřejmé, že má vazbu na jiný členský stát a je proto pochopitelné, že má zájem na předání jeho azylové žádosti do tohoto státu, přičemž vydání rozhodnutí, na základě kterého má být předán k dalšímu azylovému řízení do Rumunska, je v rozporu s jeho právem na ochranu rodinného a soukromého života. Vazby na území Německa zaručují, že zde má žalobce důvod během azylové procedury setrvat a spolupracovat s orgány státu, odpovědného za posouzení azylové žádosti, což je v souladu s efektivitou Dublinského řízení.

V dalším žalobce poukázal na to, že podle názoru správního orgánu nejsou důkazy o tom, že by v případě Rumunska docházelo k systematickým nedostatkům v azylovém řízení. Žalobce se domníval, že postup žalovaného v souzené věci byl zcela formální a podklady, ze kterých vycházel, nejsou dostatečné pro učinění závěru, že v Rumunsku nedochází k systematickým nedostatkům v azylovém řízení a že realizací předání do Rumunska nemůže dojít k vystavení žalobce nelidskému a ponižujícímu zacházení. Závěrem navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. (*K žalobě byla připojena kopie napadeného rozhodnutí*)

Žalobce společně s žalobou *požádal o přiznání odkladného účinku žalobě* a jeho návrh byl zamítnut pravomocným usnesením zdejšího soudu ze dne 3.5.2018 č.j. 60Az 36/2018-30.

*Napadeným rozhodnutím ze dne 19.3.2018, č.j. OAM-276/DS-PR-P14-2018, žalovaný označil žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu za nepřípustnou a řízení bylo podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno; stát příslušný k posouzení podle článku 3 Nařízení je Rumunsko. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že dne 16.2.2018 byl žalobce zadržen při nelegálním pobytu v ČR a rozhodnutím Policie ČR, č.j. KRPA-28186-3/ČJ-2018-030022 ze dne 18.2.2018, zajištěn podle § 129 odst. 1 a ve spojení s odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen **zákon o pobytu cizinců**), a umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Balková*

(dále jen **ZZC**). Ze záznamu o výsledku porovnávání otisků prstů v systému EURODAC jednoznačně vyplynulo, že žalobce dne 23.1.2018 podal žádost o mezinárodní ochranu v Rumunsku.

V rámci správního řízení žalobce uvedl, že z Iráku vycestoval dne 4.1.2018 z důvodu zhoršení bezpečnostní situace a chtěl za příbuznými do Německa. Z Iráku cestoval letadlem do Istanbulu, dále nákladním autem do Srbska a následně automobilem do Rumunska, kde byl zadržen a vyslýchán policií, následně mu byly sejmuty otisky prstů. Na území členských států vstoupil dne 17.1.2018 a dle jeho slov nikdy na území členských států o mezinárodní ochranu nežádal. V Rumunsku pobýval asi 20 dní, avšak výsledek svého řízení o mezinárodní ochraně před svým odjezdem neobdržel. Od roku 2010 do roku 2012 se žalobce nacházel v Německu, kde požádal o azyl, který mu byl zamítnut. Následně se vrátil do Iráku, protože jeho manželka onemocněla. Cílem jeho cesty je Německo, protože tam má své dospělé děti. Žalobce se cítí zdravý a nepotřebuje zvláštní lékařskou péči. Do Rumunska není ochoten se vrátit, ačkoli mu v tom nic nepřekáží, má zájem být předán do Německa nebo zůstat v ČR.

Žalovaný se v souladu s čl. 3 odst. 2 Nařízení zabýval skutečností, zda v případě Rumunska existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. V této souvislosti žalovaný vycházel zejména z dokumentu: „Informace OAMP Rumunsko, Azylový systém: řízení o mezinárodní ochraně, pobytová střediska a počty žádostí o mezinárodní ochranu“ ze dne 11.1.2017, který je součástí spisového materiálu. Na základě tohoto podkladu a informací zjištěných v rámci pohovoru došel žalovaný k přesvědčení, že žalobci nehrozí v Rumunsku nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zjištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu a neshledal případné vycestování žalobce do Rumunska za rozpor s mezinárodními závazky ČR. Rovněž byla věc posuzována žalovaným i z hlediska obsahu čl. 3 odst. 1-2, čl. 7 odst. 1, čl. 8 odst. 1-4, čl. 9, čl. 10, čl. 11, čl. 12 odst. 1-4, čl. 17 odst. 1 i čl. 18 Nařízení ve vztahu k žalobci.

Správní orgán tedy konstatoval, že v případě žalobce nebylo naplněno žádné z kritérií, které by určilo příslušnost ČR k posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany podané v Rumunsku. Ze správního řízení jasně vyplynulo, že žalobce podal svou žádost o udělení mezinárodní ochrany v Rumunsku, jako v prvním ze států, který je vázán Nařízením a Rumunsko je tedy odpovědným členským státem ve smyslu čl. 3 odst. 2 Nařízení. Dne 22.2.2018 žalovaný požádal Rumunsko o přijetí žalobce zpět na své území a posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu a dne 8.3.2018 obdržel informaci, že Rumunsko uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 19.4.2018 uvedl, že popírá oprávněnost námitek a současně s nimi nesouhlasí, neboť neprokazují, že by správní orgán v průběhu své činnosti porušil některé ustanovení správního řádu či Nařízení. Dále uvedl, že v průběhu správního řízení řádně zkoumal, zda není ve smyslu Nařízení dána příslušnost ČR k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce, podané jím v Rumunsku, ovšem v průběhu správního řízení bylo zjištěno, že ČR není příslušná dle výše uvedeného Nařízení k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce. K námitce nedostatečného zjištění skutečného stavu věci žalovaný uvedl, že dostatečně zjistil skutečný stav věci a postupoval ve svém rozhodnutí dle jednotlivých ustanovení správního řádu, zákona o azylu a žádost žalobce hodnotil striktně dle jednotlivých článků Nařízení. Pokud jde o námitku, že správní orgán pochybil v případě neodůvodnění neaplikace čl. 17 Nařízení v případě žalobce, žalovaný odkázal na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 6.3.2015, č.j. 49 Az 18/2015-48 a dále uvedl, že na aplikaci požadovaného čl. 17 není nárok, jde pouze o oprávnění členského státu a

nikoli o jeho povinnost a užití tohoto institutu tudíž není vynutitelné. Z Dublinského nařízení ani neplyne povinnost správního orgánu odůvodňovat nevyužití tohoto diskrečního oprávnění. K systémovým nedostatkům na území Rumunska žalovaný konstatoval, že v souladu s Nařízením je Rumunsko povinno objektivně a nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva posoudit žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Následně žalovaný uvedl, že existence rodinných vazeb žalobce v Německu byla správním orgánem řádně posouzena. Žalobce již v době kdy odcestoval z vlasti, věděl o pobytu svých příbuzných v Německu, jelikož byl s nimi v kontaktu při jeho nelegální cestě do Evropy, jak sám tvrdí, tudíž pokud tyto rodinné vazby má, měl o jejich existenci spravit již rumunské azylové úřady v rámci své žádosti o mezinárodní ochranu v Rumunsku. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ze zaslaného správního spisu vedeného žalovaným v této věci vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 19.3.2018 i ve vyjádření žalovaného ze dne 19.4.2018 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí bylo napadené rozhodnutí ze dne 19.3.2018 žalobci předáno dne 22.3.2018.

Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., *soudní řád správní* (dále jen *s.ř.s.*) soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen *správní orgán*). Dle § 78 odst. 7 *s.ř.s.* soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první *s.ř.s.*). Dle § 31 odst. 2, 3 *s.ř.s.* ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 *s.ř.s.*, jelikož žalobce ani žalovaný nařízení jednání nepožadovali.

Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 19.3.2018, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná.

Podle § 10a odst. 1 písm. b) *zákona o azylu* je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, je-li k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie.

Dle § 25 písm. i) *zákona o azylu* se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.

Podle čl. 3 odst. 1 *Nařízení* členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III.

Dle čl. 3 odst. 2 *prvého pododstavce Nařízení* platí, že pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.

Podle čl. 3 odst. 2 *druhého pododstavce Nařízení* není-li možné přemístit žadatele do

členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.

Dle čl. 17 odst. 1 Nařízení se odchýlně od čl. 3 odst. 1 může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný.

Podle čl. 17 odst. 2 Nařízení platí, že členský stát, ve kterém je požádáno o mezinárodní ochranu, a který vede řízení o určení příslušného členského státu, může kdykoli před vydáním prvního rozhodnutí ve věci samé požadovat od jiného členského státu, aby žadatele převzal z humanitárních důvodů, které vyplývají zejména z rodinných nebo kulturních důvodů, s cílem sloučit i jiné členy rodiny, i když tento členský stát není příslušný podle kritérií uvedených v člancích 8 až 11 a 16. Dotčené osoby s tím musí vyjádřit písemný souhlas.

Zdejší soud nejprve uvádí, že na aplikaci požadovaného čl. 17 Nařízení není nárok, jde pouze o oprávnění členského státu a nikoli o jeho povinnost a užití tohoto institutu, tudíž není vynutitelné. Nařízení ani nijak neklade povinnost odůvodňovat nevyužití tohoto diskrečního oprávnění. K tomu soud totožně jako žalovaný odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 6.3.2015, č.j. 49 Az 18/2015-48, kde se uvádí, že: „K diskrečnímu oprávnění podle čl. 17 nařízení č. 604/2013, jehož se žalobci rovněž dovolávají, je třeba uvést, že jde o tzv. doložku svrchovanosti, která zachovává členskému státu pravomoc k výkonu práva poskytnout azyl nezávisle na členském státu příslušném k posouzení žádosti na základě kritérií stanovených nařízením č. 604/2013. Členskému státu, který rozhoduje o přemístění žadatele, je tedy dána možnost si dle svého vlastního uvážení ponechat žadatele ve své vlastní jurisdikci. Samo toto rozhodnutí posoudit žádost o mezinárodní ochranu však představuje pouze oprávnění členského státu, nikoli povinnost, a proto není užití institutu diskrečního oprávnění vynutitelné, a to ani soudní cestou. Konkrétní důsledky v podobě určitých povinností stanovených přímo nařízením tomuto členskému státu plynou až v návaznosti na jeho rozhodnutí o využití diskrečního oprávnění. V tom se toto ustanovení svojí konstrukcí liší od ustanovení čl. 3 odst. 2 nařízení č. 604/2013, a proto lze uzavřít, že v situaci, kdy členský stát tohoto oprávnění nevyužije, není povinností správního orgánu, který ve věci rozhoduje, tuto okolnost ve svém rozhodnutí výslovně odůvodňovat. Z důvodů shora uvedených nelze žalobní námitku, kterou se žalobci domáhají posouzení možnosti využití diskrečního oprávnění podle čl. 17 nařízení č. 604/2013, shledat důvodnou.“

Jelikož žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany na území Rumunska, jakožto prvním členském státě Evropské unie, byly dány podmínky pro aplikaci čl. 3 odst. 2 první pododstavec Nařízení, dle kterého bylo primárně právě Rumunsko příslušné k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany s povinností ve smyslu čl. 18 Nařízení. Na základě uvedeného je proto Rumunsko příslušné k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany a Rumunsko bylo rovněž povinné přijmout žalobce zpět na své území. Žalovaný dne 22.2.2018 požádal Rumunsko o přijetí žalobce zpět na své území a posouzení jeho žádosti a dne 8.3.2018 žalovaný obdržel informaci, že Rumunsko uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce.

Další žalobní námitky uvedené v žalobě směřovaly k tomu, že v rumunském azylovém systému jsou systematické nedostatky. K tomu zdejší soud uvádí, že povinnost zkoumat existenci systémových nedostatků zakotvuje čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec Nařízení. Podle judikatury NSS je třeba zkoumat existenci systémových nedostatků vždy bez ohledu na to, která země byla určena jako příslušná k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany (viz rozsudek NSS ze dne 25. 2. 2015, č.j. 1 Azs 248/2014-27).

Z žalobou napadeného rozhodnutí je ale zřejmé, že se žalovaný touto otázkou zabýval na str. 4-5. Zohlednil přitom rumunskou zákonnou úpravu azylu, průběh správního řízení o udělení mezinárodní ochrany, možnost podání opravných prostředků proti správnímu rozhodnutí, materiální podmínky přijetí i ubytovací kapacity příslušných zařízení, jakož i mezinárodní odezvu rumunského azylového systému. Úvahy žalovaného tedy mají oporu ve správním spise, jehož součástí je dokument „Rumunsko, Informace OAMP, Azylový systém, Řízení o mezinárodní ochraně, pobytová střediska a počty žádostí o mezinárodní ochranu“ ze dne 11.1.2017. Ani soudu není z jeho úřední činnosti známo, že by v Rumunsku docházelo k systémovým nedostatkům.

Soud taktéž přihlédl k tvrzení žalobce v rámci pohovoru provedeném dne 27.2.2018, během něž žalobce ke svému pobytu v Rumunsku pouze uvedl, že tam pobýval v azylovém táboře v Temešváru. K ubytování pouze konstatoval, že bylo nic moc a všude špína, více k podmínkám ubytování neuvedl. Jeho cílem bylo Německo a i přesto, že v návratu do Rumunska mu nic nebrání, vrátit se tam nechce a je pro něj lepší zůstat v ČR.

Soud nedospěl k závěru, že by obtíže žadatelů v Rumunsku, které představují bariéry v integraci a jejich ztížená materiální situace, dosahovaly takové intenzity, že by je bylo možné označit za rozporné s čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv (dále jen *Úmluva*) a čl. 4 Listiny základních práv EU.

K otázce systémových nedostatků se již vyjadřoval Evropský soud pro lidská práva (dále jen *ESLP*), lze vycházet z rozsudku ve věci *Tarakhel proti Švýcarsku*, stížnost č. 29217/12, ze dne 4.11.2014. ESLP zde shrnul, že podle ustálené judikatury může k porušení čl. 3 Úmluvy dojít tehdy, existují-li oprávněné důvody domnívat se, že daná osoba může být vystavena reálnému riziku mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení či trestu v přijímající zemi. Již z rozsudku *M.S.S. proti Belgii a Řecku*, stížnost č. 30696/09, ze dne 21.1.2011, vyplynulo, že tzv. dublinský systém je postaven na tom, že respektování základních práv členským státem není nevyvratitelné. Soudní dvůr Evropské unie k tomuto již uvedl, že domněnka, že stát dublinského systému postupuje v souladu s čl. 4 Listiny základních práv EU, je vyvrácena tehdy, jestliže systémové nedostatky v azylové proceduře a přijímacích podmínkách dosahují úrovně nelidského či ponižujícího zacházení. Pro případ přemístění dle nařízení Dublinu III. tak platí, že domněnka neporušení čl. 3 Úmluvy přijímacím členským státem může být vyvrácena tam, kde existují oprávněné důvody domnívat se, že osoba, která má být navrátna může být vystavena reálnému riziku zacházení, které je s tímto ustanovením v rozporu, v dané přijímací zemi. Stát, který rozhoduje o přemístění, přitom není vyvázán z povinnosti provést důkladný a individualizovaný přezkum situace dané konkrétní osoby. Důležité jsou tedy jak všeobecné podmínky přijetí, tak zvláštní situace dané osoby.

Vzhledem k individuální situaci žalobce, který je zdravým dospělým mužem, soud neshledal důvod k vyvrácení domněnky, že situace v Rumunsku nepředstavuje porušení

žalobcových základních lidských práv. Navíc žalobce si odporuje v tom smyslu, že ve správním řízení uvedl, že se cítí zdravý a nepotřebuje zvláštní lékařskou péči, naproti tomu v žalobě uvedl, že je nemocný a chce, aby se o něj jeho děti staraly, ale žádné důkazy na podporu tohoto tvrzení o zdravotním stavu nedoložil a pokud se týká toho, že je vyššího věku, ani toto tvrzení neodpovídá skutečnosti, jelikož s ohledem na jím uvedené datum narození mu je 55 a půl let, což není žádný vyšší věk.

Soud dále uvádí, že žalobce společně s žalobou zaslal zdejšímu soudu listinné důkazy (dle jeho sdělení žalobce se jedná o fotokopie dokladů jeho dcery a žádost o sloučení žalobce s dcerou). Vzhledem k tomu, že tyto důkazy jsou pro posouzení daného případu irelevantní, soud nepovažoval za nutné se jimi detailněji zabývat.

Závěrem soud konstatuje, že žalovaný při svém rozhodování uvážil všechny v době rozhodování známé skutečnosti a všechny podmínky pro to, zda je možné, aby byla žádost žalobce posuzována v ČR, vycházel z dostatečně podrobných a přiměřeně aktuálních informací a dospěl ke správnému závěru, že příslušným státem pro posouzení předmětné žádosti je Rumunsko. Při svém rozhodování žalovaný neopomněl zhodnotit veškeré zjištěné skutečnosti, všechny důkazy samostatně i ve vzájemných souvislostech a měl na zřeteli základní zásady správního práva, a to při současném respektování obecných zásad a záruk stanovených v Nařízení a své rozhodnutí v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu řádně zdůvodnil a napadené rozhodnutí lze tak označit za plně přezkoumatelné. Žalovaný neporušil žádná z namítaných ustanovení správního řádu, které navíc žalobce namítal zcela obecně a nijak nespecifikoval, v čem konkrétně spatřuje rozpor v jednání žalovaného s tímto zákonem a v čem mu mohla být způsobena újma. Současně s ohledem na výše uvedené nelze říci, že by rozhodnutím žalovaného byla jakýmkoliv způsobem poškozena práva žalobce na rodinný a soukromý život. Soud poznamenává, že žalovaný existenci žalobcových rodinných vazeb k jeho příbuzným nezpochybnil. V průběhu řízení před žalovaným však nevystaly takové skutečnosti, které by nasvědčovaly „výjimečnosti“ žalobcovy situace, ani případ vhodný zvláštního zřetele, proto soud v plném rozsahu souhlasí s odůvodněním žalovaného.

Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než **žalobu zamítnout** jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (*výrok I. rozsudku*).

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, jak je ve *výroku II. rozsudku* uvedeno. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovaný nepožadoval náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 5. června 2018

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně